

Національний план дій України з виконання резолюції Ради Безпеки ООН «Жінки, мир, безпека» до 2020 року.

24 лютого 2016 року Кабінет Міністрів України затвердив Національний план дій з виконання резолюції Ради Безпеки ООН «Жінки, мир, безпека» на період до 2020 року. Робота над Національним планом дій «Жінки, мир, безпека» з імплементації положень Резолюції РБ ООН 1325 відбувалася в тісній співпраці із організаціями громадського суспільства, які ще на початку 2014 року ініціювали його створення.

Національний план дій з виконання резолюції Ради Безпеки ООН «Жінки, мир, безпека» до 2020 року містить десять основних завдань, для досягнення яких заплановані конкретні заходи.

1. Оцінка впливу конфліктів на національну систему забезпечення прав людини, зокрема щодо захисту, надання допомоги та реабілітації постраждалих від гендерно зумовленого насильства, участі жінок у встановленні миру та запобіганні конфліктам.

2. Оцінка впливу кризи на інфраструктуру, організацію та функціонування системи надання послуг.

3. Координація діяльності суб'єктів взаємодії, які працюють над впровадженням резолюції Ради Безпеки ООН 1325.

4. Організація фахової підготовки кадрів.

5. Розширення участі жінок у розбудові та встановленні миру, формуванні культури миру. Миробудування не можна зводити лише до процесів дипломатичних перемовин. Не треба думати, що це процес, який відбувається на верхівці політичної системи. Мир починається зі зменшення рівня конфліктів на соціальному та побутовому ґрунті, з подолання психологічної налаштованості на певні загострення. Конфлікти на мікро- та макрорівнях пов'язані між собою і тому вся робота по зменшенню рівня конфліктів, по їх мирному та ненасильницькому розв'язанню є частиною миробудування.

6. Підвищення обізнаності населення з питань безпечної поведінки під час перебування в районі проведення антитерористичної операції, населеному пункті, розташованому на лінії зіткнення, та на тимчасово окупованих територіях.

7. Запобігання та протидія насильству щодо жінок.

8. Удосконалення системи захисту жінок і дівчат, які постраждали від конфліктів (ідентифікація, створення системи допомоги, інформування про допомогу).

9. Створення системи всебічної допомоги постраждалим від конфліктів.

10. Оцінка впливу та ефективності впровадження Національного плану дій з виконання резолюції Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки, мир, безпека» на період до 2020 року.

На виконання Національного плану дій мають бути розроблені обласні і відомчі плани, виділені відповідні кошти бюджетів, залучені громадські та

міжнародні організації. Так, відповідно до Плану, громадські організації залучені до виконання 36 з 49 заходів.

Гендерна стратегічна платформа, Інформаційно-консультативний жіночий центр, ГО «Ла Страда – Україна», інші громадські організації вже розробили такий план, почали роботу з його втілення, підбили підсумки за 2016 рік і розробили плани на 2017. Станом на грудень 2017 р. розроблені та затверджені близько 20 обласних планів. Міністерство внутрішніх справ створило робочу групу з розробки та реалізації плану дій на виконання Національного плану дій з імплементації Резолюції Ради Безпеки ООН 1325, яка розробила план, затверджений у грудні 2017 р. Дуже важливо, щоб такі плани були розроблені і в інших відомствах сектору безпеки, зокрема Службі безпеки України.

(Комітет ООН з ліквідації дискримінації щодо жінок позитивно оцінює прийняття Національного плану дій щодо виконання резолюції 1325 «Жінки, мир, безпека» (2016- 2020 рр.) Ради Безпеки ООН. Однак він стурбований тим, що: (а) Жінки були в цілому маргіналізовані і вони не можуть активно і свідомо брати участь у поточних мирних переговорах, в тому числі щодо укладення угод в межах Мінськ-2; (б) Без повноцінної і всебічної участі жінок у всіх етапах процесів із забезпечення миру і відновлення, а також в правосудді перехідного періоду і діяльності механізмів національного примирення пріоритети і досвід жінок-жертв конфлікту не будуть повністю враховані відповідно до вимог Конвенції та Резолюції Ради Безпеки 1325 (2000 р.), а це може призвести до регресу вищезазначених процесів. Із заключних зауважень (п. 12) Комітету ООН з ліквідації дискримінації щодо жінок до восьмої періодичної доповіді України щодо виконання Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок (березень 2017 р.)).

Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству».

Законом «Про запобігання та протидію домашньому насильству» визначені організаційно-правові засади запобігання та протидії домашньому насильству, захисту прав та інтересів осіб, які постраждали від такого насильства, та основні напрями реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

Ним розширено понятійний апарат нормування зазначеної сфери правового регулювання, зокрема введено таке поняття як «домашнє насильство» в додаток до існуючого в чинному законодавстві поняття «насильство в сім'ї».

Домашнє насильство – діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь.

Фізичне насильство визначене у Законі як форма домашнього насильства, що включає ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побоїв, мордування, заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, залишення в небезпеці, ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, заподіяння смерті, вчинення інших правопорушень насильницького характеру

До форм домашнього насильства віднесене і економічне насильство, яке включає умисне позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів або можливості користуватися ними, залишення без догляду чи піклування, перешкоджання в отриманні необхідних послуг з лікування чи реабілітації, заборону працювати, примушування до праці, заборону навчатися та інші правопорушення економічного характеру;

Психологічне насильство включає словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи;

До ознак сексуального насильства віднесені будь-які діяння сексуального характеру, вчинені стосовно повнолітньої особи без її згоди або стосовно дитини незалежно від її згоди, або в присутності дитини, примушування до акту сексуального характеру з третьою особою, а також інші правопорушення проти статевої свободи чи статевої недоторканості особи, у тому числі вчинені стосовно дитини або в її присутності.

Наведені визначення повністю відповідають формулюванню цих понять в Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами, що є важливим для подальших кроків з ратифікації цього міжнародно-правового документу. Законом визначене більш широке коло осіб, на яких він поширюється, порівняно із Законом України «Про попередження насильства в сім'ї».

Встановлено, що дія законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству незалежно від факту спільного проживання поширюється на подружжя; колишнє подружжя; наречених; матерів (батьків) або дітей одного з подружжя (колишнього подружжя) та інших з подружжя (колишнього подружжя); осіб, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у шлюбі між собою, їхніх батьків та дітей; осіб, які мають спільну дитину чи дітей; батьків (мати, батько) і дітей; діда (баби) та онука (онуки); прадіда (прабаби) та правнука (правнучки); вітчима (мачухи) та пасинка (падчерки); рідних братів і сестер; інших родичів: дядька (тітку) та племінника (племінницю), двоюрідних братів і сестер, двоюрідних діда (баби) та двоюрідного онука (онуки); дітей подружжя, колишнього подружжя, наречених, осіб, які мають спільну дитину (дітей), які не є спільними або всиновленими; опікунів, піклувальників, їхніх

дітей та особи, які перебувають (перебували) під опікою, піклуванням; прийомних батьків, батьків-вихователів, патронатних вихователів, їхніх дітей та прийомних дітей, дітей-вихованців, дітей, які проживають (проживали) в сім'ї патронатного вихователя.

Дія законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству поширюється також на інших родичів, інших осіб, які пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки, за умови спільного проживання, а також на суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству. Такий розширений підхід до визначення кола осіб, на яких поширюється закон, є дуже важливим і дозволяє подолати існуючі в цій сфері обмеження чинного законодавства, які не дозволяли ефективно протидіяти домашньому насильству.

Особливо це стосується колишнього подружжя, наречених, родичів, які пов'язані спільним побутом, що проживають разом, не утворюючи при цьому сім'ї у визначенні Сімейного Кодексу України.

Новим Законом доповнено та розширено перелік суб'єктів запобігання та протидії домашньому насильству, на які покладено обов'язки здійснення відповідних заходів. У оновленому вигляді система зазначених суб'єктів характеризується такою структурою:

- спеціально уповноважені органи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, до яких, в першу чергу, відноситься Міністерство соціальної політики та його структурні підрозділи на місцях;

- інші органи та установи, на які покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству. До них віднесені служби у справах дітей, уповноважені підрозділи органів Національної поліції України, органи управління освітою, навчальні заклади, установи та організації системи освіти, органи охорони здоров'я, установи та заклади охорони здоров'я, центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги, суди, прокуратура, уповноважені органи з питань пробації, тощо;

- загальні та спеціалізовані служби підтримки постраждалих осіб. До загальних служб законодавцем віднесені центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді; притулки для дітей; центри соціально-психологічної реабілітації дітей; соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка); центри соціально-психологічної допомоги; територіальні центри соціального обслуговування (надання соціальних послуг); інші заклади, установи та організації, які надають соціальні послуги постраждалим особам.

Спеціалізованими службами визначені притулки для постраждалих осіб, центри медикосоціальної реабілітації постраждалих осіб, кол-центр з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, мобільні бригади соціально-психологічної допомоги постраждалим особам та особам, які постраждали від насильства за ознакою статі, а також заклади та установи, призначені виключно для постраждалих осіб та осіб, які постраждали від насильства за ознакою статі.

З метою посилення запобігання та протидії домашньому насильству силами правоохоронних органів Законом передбачено розширення повноважень Національної поліції України шляхом віднесення до них прийому і розгляду заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства, у тому числі, розгляд повідомлень, що надійшли до кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насиллю за ознакою статі та насильству стосовно дітей. Також до нових повноважень поліції віднесено анулювання дозволів на право придбання, зберігання, носіння зброї та боєприпасів їх власникам у разі вчинення ними домашнього насильства, а також вилучення зброї та боєприпасів у порядку, визначеному законодавством.

Поліцейським надано право у невідкладних випадках, пов'язаних з необхідністю припинення вчинюваного акту домашнього насильства, у разі безпосередньої небезпеки для життя чи здоров'я постраждалої особи, проникати до житла особи без вмотивованого рішення суду. Законом передбачено вжиття заходів із інформаційно-аналітичного забезпечення протидії домашньому насильству, необхідність запровадження якого обґрунтована вітчизняними дослідниками та достатньо широко поширене в багатьох цивілізованих країнах.

Неоднозначною новелою Закону є передбачене (стаття 16) створення Єдиного державного реєстру випадків домашнього насильства та насильства за ознакою статі. Зазначений реєстр буде створений у вигляді автоматизованої інформаційно-телекомунікаційної системи, що призначена для збирання, реєстрації, накопичення, зберігання, адаптування, зміни, поновлення, використання, поширення (розповсюдження, реалізації, передачі), знеособлення і знищення визначених цим Законом даних про випадки домашнього насильства та насильства за ознакою статі.

Передбачено, що персональні дані про постраждалу особу зберігаються у Реєстрі протягом трьох років з дня вчинення домашнього насильства чи насильства за ознакою статі. Неоднозначність цієї новели полягає в високому рівні вірогідності розповсюдження інформації про постраждалих, які не хочуть публічності, їх подальшої стигматизації та вторинної віктимізації. Формування такого реєстру ускладнює інформування третіми особами компетентних структур про випадки домашнього насильства або насильства за ознакою статі, оскільки персональні дані таких осіб також мають вноситися до цього реєстру.

Окрім того, передбачено створення Кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, який має утворюватися центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, належить до сфери його управління та діє на основі положення, затвердженого цим органом. Кол-центр з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей є державною установою, що має територіальні відділення в усіх регіонах України.

Створення такого Кол-центру вимагатиме чималих державних інвестицій, а також фінансування з місцевих бюджетів. Водночас проблемним залишається питання його взаємодії із службою «102» Національної поліції України, а також можливе дублювання функцій, які вже виконуються цією службою. Тож його діяльність потребує подальшого вивчення.

Визначено чіткий перелік спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству, до яких належать:

- 1) терміновий заборонний припис стосовно кривдника;
- 2) обмежувальний припис стосовно кривдника;
- 3) взяття на профілактичний облік кривдника та проведення з ним профілактичної роботи;
- 4) направлення кривдника на проходження програми для кривдників.

Важливо, що терміновий заборонний припис може містити такі заходи як зобов'язання залишити місце проживання (перебування) постраждалої особи; заборона на вхід та перебування в місці проживання (перебування) постраждалої особи; заборона в будь-який спосіб контактувати з постраждалою особою.

Терміновий заборонний припис виноситься кривднику уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України терміном до 10 днів у разі існування безпосередньої загрози життю чи здоров'ю постраждалої особи з метою негайного припинення домашнього насильства, недопущення його продовження чи повторного вчинення. Маємо наголосити, що під час вирішення питання про винесення термінового заборонного припису пріоритет надається безпеці постраждалої особи, незалежно від майнових прав кривдника на відповідне житлове приміщення.

Обмежувальний припис стосовно кривдника видається судом видається на строк від одного до шести місяців. З метою посилення протидії домашньому насильству законодавцем розширено перелік адміністративно-правової відповідальності за вчинення дій, що мають ознаки домашнього насильства. Кодекс України про адміністративні правопорушення доповнено відповідними нормами. Стаття 39-1 передбачає направлення на проходження програми для особи, яка вчинила домашнє насильство чи насильство за ознакою статі. Направлення кривдника на проходження програми для кривдників як спеціальний захід щодо протидії домашньому насильству здійснюється судом на строк від трьох місяців до одного року.

Так, суд під час вирішення питання про накладення стягнення за адміністративне правопорушення має право одночасно вирішити питання про направлення особи, яка вчинила домашнє насильство чи насильство за ознакою статі, на проходження програми для таких осіб, передбаченої Законом України “Про запобігання та протидію домашньому насильству” чи Законом України “Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків”.

Необхідно звернути увагу, що статтю 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення викладено в такій редакції: “Вчинення

домашнього насильства, насильства за ознакою статі, тобто умисне вчинення будь-яких діянь (дій або бездіяльності) фізичного, психологічного чи економічного характеру (застосування насильства, що не спричинило тілесних ушкоджень, погрози, образи чи переслідування, позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна або коштів, на які потерпілий має передбачене законом право, тощо), внаслідок чого могла бути чи була завдана шкода фізичному або психічному здоров'ю потерпілого, а так само невиконання термінового заборонного припису особою, стосовно якої він винесений, або неповідомлення уповноваженим підрозділам органів Національної поліції України про місце свого тимчасового перебування в разі його винесення, – тягнуть за собою накладення штрафу від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від тридцяти до сорока годин, або адміністративний арешт на строк до семи діб.

Ті самі дії, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за одне з порушень, передбачених частиною першою цієї статті, тягнуть за собою накладення штрафу від двадцяти до сорока неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від сорока до шістдесяти годин, або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб».

Серйозний сумнів викликає доцільність повернення штрафу як виду адміністративного стягнення за скоєння домашнього насильства. Практика застосування подібного стягнення у попередні періоди переконливо свідчить про негативні його наслідки як у соціальнопсихологічному, так і матеріальному плані, оскільки витрати на виплату штрафу здійснюються за рахунок сімейного бюджету, що погіршує матеріальний стан сім'ї, посилює соціальну напруженість і врешті-решт може стати фактором, який провокує нові конфліктні ситуації.

Гармонізація положень чинного законодавства, спрямованих на запобігання та протидію домашньому насильству покликана посилити протидію насильству, в тому числі і за гендерною ознакою, забезпечити відповідність вітчизняного законодавства сучасним європейським та світовим вимогам, дозволити належним чином імплементувати міжнародні стандарти протидії насильству, сприятиме позитивним змінам у соціальній сфері та суспільстві в цілому.

Відповідальність за скоєння гендерно зумовленого насильства.

У законодавстві України відсутнє визначення «гендерно зумовленого насильства», проте дії, які підпадають під це визначення в разі наявності складу злочину і залежно від його кваліфікації, можуть бути криміналізовані відповідно до кримінального законодавства України або розглядатися як адміністративне правопорушення, відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення. Кримінальним кодексом України передбачено відповідальність за злочини, що можуть бути скоєні як вияви гендерно зумовленого насильства, в тому числі стосовно членів сім'ї та виступають проявом різних видів насильства.

Фізичне насильство, за яке передбачено кримінальну відповідальність, може бути вчинене у вигляді злочинів проти життя, здоров'я, злочинів, які ставлять у небезпеку життя чи здоров'я людини, та злочинів проти особистої волі, зокрема:

Ст. 115 Умисне вбивство

Ст. 116 Умисне вбивство, вчинене в стані сильного душевного хвилювання

Ст. 117 Умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини

Ст. 118 Умисне вбивство при перевищенні меж необхідної оборони або у разі перевищення заходів, необхідних для затримання злочинця

Ст. 119 Вбивство через необережність

Ст. 120 Доведення до самогубства

Ст. 121 Умисне тяжке тілесне ушкодження

Ст. 122 Умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження

Ст. 123 Умисне тяжке тілесне ушкодження, заподіяне у стані сильного душевного хвилювання

Ст. 124 Умисне заподіяння тяжких тілесних ушкоджень у разі перевищення меж необхідної оборони або у разі перевищення заходів, необхідних для затримання злочинця

Ст. 125 Умисне легке тілесне ушкодження

Ст. 126 Побої і мордування

Ст. 127 Каткування

Ст. 130 Зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби

Ст. 133 Зараження венеричною хворобою

Ст. 135 Залишення в небезпеці

Ст. 166 Злісне невиконання обов'язків по догляду за дитиною або за особою, щодо якої встановлена опіка чи піклування

Ст. 314 Незаконне введення в організм наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів

Ст. 315 Схиляння до вживання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів

Ст. 136 Ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані

Ст. 146 Незаконне позбавлення волі або викрадення людини

Ст. 149 Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо людини

Сексуальне насильство може виявлятися в учиненні злочинів проти статевої недоторканності особи, а також злочинів проти громадської моральності, зокрема:

Ст. 152 Зґвалтування

Ст. 153 Насильницьке задоволення статевої пристрасті неприродним способом

Ст. 154 Примушування до вступу в статевий зв'язок

Ст. 155 Статеві зносини з особою, яка не досягла статевої зрілості

Ст. 156 Розбещення неповнолітніх

Ст. 301 Ввезення, виготовлення, збут і розповсюдження порнографічних предметів

Ст. 303 Сутєнерство або втягнення особи в заняття проституцією.

Економічне насильство, як злочин, може мати такі форми:

– ухилення від сплати платежів, які один член сім'ї зобов'язаний сплачувати на користь іншого;

– протидія законній господарській діяльності одного члена сім'ї з боку іншого або, навпаки, примушування члена сім'ї займатися певними видами діяльності;

– злочинні діяння одного члена сім'ї проти власності іншого члена сім'ї;

– злочинні діяння одного члена сім'ї стосовно майна, що належить йому та іншому члену сім'ї на праві сумісної (спільної) власності;

– порушення недоторканності житла;

– зловживанні опікунськими правами.

Ст. 150 Експлуатація дітей

Ст. 150-1 Використання малолітньої дитини для заняття жебрацтвом

Ст. 162 Порушення недоторканності житла

Ст. 164 Ухилення від сплати аліментів на утримання дітей

Ст. 165 Ухилення від сплати коштів на утримання непрацездатних батьків

Ст. 167 Зловживання опікунськими правами

Ст. 185 Крадіжка

Ст. 186 Грабіж

Ст. 187 Розбій

Ст. 189 Вимагання

Ст. 190 Шахрайство

Ст. 194 Умисне знищення або пошкодження майна

Ст. 206 Протидія законній господарській діяльності

Ст. 289 Незаконне заволодіння транспортним засобом

Ст. 303 Сутєнерство або втягнення особи в заняття проституцією

Ст. 304 Втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність

Ст. 356 Самоправство

Психологічне насильство, на відміну від інших видів насильства, тягне за собою відповідальність лише в досить рідкісних випадках, зокрема:

Ст. 129 Погроза вбивством

Ст. 168 Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)

Ст. 150-1 Використання малолітньої дитини для заняття жебрацтвом

Ст. 195 Погроза знищення майна.

(ВАЖЛИВО!)

Законодавчі новели в частині посилення відповідальності за скоєння гендерно зумовленого насильства, зокрема домашнього. Проектом Закону «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про

запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами» (рес. 4952 від 12.07.2016) вносяться зміни до:

Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України. Законопроект проголосований Верховною Радою України 6 грудня 2017 року.

Зазначені зміни набирають чинності через рік з дня опублікування Закону, крім обтяжуючої обставини «вчинення злочину на ґрунті расової, національної, релігійної ворожнечі чи розбрату, або на ґрунті статевої приналежності», стаття 67. Обставини, які обтяжують покарання, який набирає чинності з дня, наступного за днем опублікування цього Закону).

Кримінальний Кодекс України доповнюється новими статтями, які криміналізують діяння, за які до вступу законопроекту в силу не передбачалася відповідальність.

Однією з основних новел данного Законопроекту є доповнення Кримінального кодексу України статтею 126-1 «Домашнє насильство».

Законодавець визначає домашнє насильство як умисне систематичне вчинення фізичного, психологічного або економічного насильства щодо теперішнього чи колишнього подружжя або іншої особи, з якою винний перебуває (перебував) у сімейних або близьких до них відносинах, що не спричинило тяжких наслідків та передбачає відповідальність у вигляді громадських робіт на строк від ста п'ятдесяти до двохсот сорока годин, або арешт на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк.

Окрім того, відповідно до законопроекту, статтею 134 КК України передбачається відповідальність за незаконне, тобто проведене без добровільної згоди потерпілої особи, аборту або стерилізації. Відповідальність за даний злочин передбачається від обмеженням волі на строк до п'яти років до позбавленням волі на до п'яти років Кримінальний кодекс України доповнено статтею 151-3.

Примушування до шлюбу, яке визначається як умисне примушування особи до вступу в шлюб або до продовження примусово укладеного шлюбу, або до вступу у співжиття без укладання шлюбу, або до продовження такого співжиття, або спонукання з цією метою особи до переміщення на територію іншої держави, ніж та, в якій вона проживає, що завдало істотної шкоди потерпілому.

В примітці до статті 152 КК України надається визначення добровільної згоди: згода вважається добровільною, якщо вона є результатом вільного волевиявлення особи, з урахуванням супутніх обставин.

Нова редакція статті 152 передбачає відповідальність за зґвалтування у випадку вчинення дій сексуального характеру, пов'язаних із вагінальним, анальним або оральним проникненням в тіло іншої особи з використанням геніталій або будь-якого іншого предмета без добровільної згоди потерпілої особи.

Стаття 153 КК України «Сексуальне насильство», яке визначено як вчинення будь-яких насильницьких дій сексуального характеру, не

пов'язаних із проникненням в тіло іншої особи, без добровільної згоди потерпілої особи.

Відповідальність за примушування до вступу в статевий зв'язок передбачається незалежно від того перебуваю особа в матеріальній або службовій залежності чи ні, а відповідна залежність визначається як кваліфікуюча ознака.

Кримінальний кодекс України доповнено статтею 390-1.

«Невиконання тимчасових обмежувальних заходів, або обмежувальних приписів, або непроходження програми для кривдників» за якою передбачається відповідальність у вигляді арешту на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до двох років.

Обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання. Доповнюється стаття 66 Кримінального кодексу України, при призначенні покарання обставинами, які його пом'якшують, визнаються: вчинення злочинного діяння під впливом сильного душевного хвилювання, викликаного жорстоким поведінням, або таким, що принижує честь і гідність особи, а також за наявності системного характеру такого поведіння, катуванням з боку потерпілого.

На противагу доповнюється і стаття 67 Кримінального кодексу України де вчинення злочинного діяння щодо теперішнього чи колишнього подружжя або іншої особи, з якою винний перебуває (перебував) у сімейних або близьких до них відносинах визначається обставиною, яка обтяжує покарання.

Обмежувальні заходи щодо особи, яка вчинила домашнє насильство.

Законодавцем вносяться зміни до статті 76 КК України та визначаються обов'язки, які покладає суд на особу, звільнену від відбування покарання з випробуванням та визначається, що на осіб, засуджених за злочини, пов'язані з домашнім насильством, суд може покласти інші обов'язки та заборони та передбачає наступні зобов'язання і заборони у вигляді обмежувальних заходів щодо особи, яка вчинила домашнє насильство, а саме:

- заборонити перебувати в місці спільного проживання з особою, яка постраждала від домашнього насильства;

- обмежити спілкування з дитиною у разі, коли домашнє насильство вчинено стосовно дитини або у її присутності;

- заборонити наближатися на визначену відстань до місця, де особа, яка постраждала від домашнього насильства, може постійно чи тимчасово проживати, тимчасово чи систематично перебувати у зв'язку із роботою, навчанням, лікуванням чи з інших причин;

- заборонити листування, телефонні переговори з особою, яка постраждала від домашнього насильства, або контактувати з нею через інші засоби зв'язку як особисто, так і через третіх осіб;

- направити її для проходження програми для кривдників або пробаційної програми.

Обмежувальні заходи можуть застосовуватися до особи, яка на момент вчинення домашнього насильства досягла 18-річного віку. Заходи, можуть застосовуватися на строк від 1 до 3 місяців і в разі необхідності можуть бути подовжені на визначений судом термін, але не більше, ніж на 12 місяців.

Контроль за поведінкою засуджених, до яких застосовано тимчасові обмежувальні заходи, здійснюється кримінально-виконавчою інспекцією за місцем проживання засудженого, а у випадку вчинення злочину військовослужбовцем, – командиром військової частини.

Зміни до Кримінального процесуального кодексу Відповідно до змін до Кримінального процесуального кодексу України може бути тимчасово вилучено право на володіння та носіння зброї.

Також при обранні запобіжного заходу, в інтересах потерпілих від кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством, суд може застосувати до особи, яка підозрюється у вчиненні такого кримінального правопорушення, один чи кілька таких заходів:

1) заборонити перебувати в місці спільного проживання з особою, яка постраждала від домашнього насильства;

2) обмежити спілкування з дитиною у разі, коли домашнє насильство вчинено стосовно дитини або у її присутності;

3) заборонити наближатися на визначену відстань до місця, де особа, яка постраждала від домашнього насильства, може постійно чи тимчасово проживати, тимчасово чи систематично перебувати у зв'язку із роботою, навчанням, лікуванням чи з інших причин;

4) заборонити листування, телефонні переговори з особою, яка постраждала від домашнього насильства, або контактувати з нею через інші засоби зв'язку як особисто, так і через третіх осіб;

5) направити її для проходження програми для кривдників».

Важливо! Внесеними змінами до статті 284 «Закриття кримінального провадження та провадження щодо юридичної особи» виключається можливість закриття кримінального провадження у випадку відмови потерпілого від обвинувачення у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення в ситуації кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством.

Окрім того, у кримінальних провадженнях про кримінальні правопорушення, пов'язані з домашнім насильством, домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися лише потерпілим або його законним представником.